

митети. Училищата закриватъ, а учителитѣ, въ окови, закарватъ въ Солунъ, прѣпълнятъ съ тѣхъ крѣпостъта Канлъ-Кула, „Кървава Кула“, и ги испращатъ въ Мала Азия, сир. обричатъ ги на смъртъ. Да четешъ българска книга, да се присъединишъ къмъ българската екзархия, да пѣешъ национална пѣсень — всичко това е прѣстѣпление въ очитѣ на гърцитѣ и турцитѣ, тъй като е очевидно, че оня който върши това има надѣжда да види възражданието на „велика България“. По тоя начинъ, всички, които само могатъ да бждатъ на чело на националното движение, да го поддържатъ и ръководятъ, — всички такива лица се испяждатъ изъ Македония.

Нѣколко факта, взети случайно, ще покажатъ, до каква степенъ е жестоко това систематическо прѣслѣдване. Въ село Зелениче, около Костуръ, има 7,500 жители, които всички сж българи и всички принадлежатъ къмъ своята национална църква, съ исключение на осемъ гръцки семейства, които йоще признаватъ авторитета на гръцкия епископъ. И, при това, двѣтъ църкви, които сж направени отъ срѣдствата на всичкото село, сж присвоени само отъ тѣзи осемъ семейства; другитѣ сж исключени и нѣматъ църква. Българитѣ се оплакали на турския каймакаминъ, но вмѣсто да обърне внимание върху тѣхното справедливо оплакване, каймакамина ги заставилъ да подпишатъ на книга, че се задължаватъ да не ходятъ въ своитѣ църкви, тъй като не признаватъ за свой епископъ монсиньора Кирила, гръцкия прелатъ. А когато обхождалъ тая мѣстность генералъ-губернатора Али-Кемалъ паша, тѣ се обърнали къмъ него за справедливостъ, той тогава заповѣдалъ да испратятъ подъ конвой въ Монастиръ и послѣдния учитель отъ Костуръ. Въ Негованъ, Крушево, Струмица, Дойренъ, Гейгели и въ много други мѣстности, българскитѣ църкви сж завладени отъ гръцкото духовенство при съдѣйствието на турскитѣ власти; даже въ самия Солунъ църквитѣ ги е отнелъ фанариотския архиепископъ и двѣ отъ тѣхъ си оставатъ затворени, при всички непрѣкъснати искания на христианитѣ. Ето дума въ дума отговора на Битолския губернаторъ на една българска депутация: „Азъ ще ви